

လောကီလွန်မှပြစ်ရပ်ဆန်းများ

လင်းလက်အောင်

ဘိလူးကျွန်းမှ တလျှာရတီ

"ဘကြီး ..ကျွန်တော်တို့ တန်းသိမ်းရအောင်"

လှေဝင်းထဲ ပက်လက် လှဲနေရာမှ ရုတ်တရက် ထပြောလိုက်သော င
ထွန်း စကားကြောင့် ဘကြီးအောင်မှာ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုး
သွားပြီး ...

"ဟေ .. ဘာဖြစ်လို့ လဲ ငထွန်း .. အစောကြီးရှိသေးတယ်လေကွာ"

ငထွန်းက အလင်းရောင် မြင်ရရုံသာ ရှိသော ပင်လယ်ပြင်အား တစ်
ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

"ဘာမှ တော့မဖြစ်ပါဘူး...သိမ်းရင် ကောင်းမလားလို့ ၉ နာရီထိုး
တော့မယ် ဘကြီးရဲ့ "

ဘကြီးအောင်က ဆေးပေါ့လိပ်အား ထုတ်ကာ မီးညှိရင်းက

"၉ နာရီထိုးလည်း ထိုးပေါ့ဟ.. ဘာဖြစ်လဲ "

ဘကြီးအောင်က ဆေးပေါ့လိပ်အား ပါးစပ်တွင် တွေ့ပြီး
ဖွာလိုက်ရင်းက

"မင်းကြောက်နေတာ မဟုတ်လား ... ကြောက်မနေနဲ့ ..ပင်လယ်အဝ
တောင် မရောက်သေးဘူး.. ရောက်ဖို့ အဝေးကြီး လိုသေးတယ် . ပြန်သာ
အိပ်"

ငထွန်းက

"မအိပ်တော့ပါဘူး ဘကြီးရယ်... အိပ်လို့ လည်း မရပါဘူး. "

ဘကြီးအောင်က ဆေးပေါ့လိပ်အား မီးသတ်လိုက်ပြီး

"အဲဒါဆို ငါအိပ်မယ် .. ၁၀ နာရီထိုးရင် ငါ့ကိုနှိုးလိုက်"

ဘကြီးအောင်မှာ ပြောပြောဆိုဆို လှေဝင်းထဲ ပက်လက်လှန် လှဲချ လိုက်ပြီး ခဏအကြာ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ ။ ငထွန်းတစ်ယောက် ပင်လယ်ပြင်အား ဟိုကြည့်သည် ကြည့်နှင့်။

"ဘကြီး .. ဘကြီး .. ထပါဦး "

ငထွန်း၏ အလန့်တကြား အော်လိုက်သံကြောင့် ဘကြီးအောင်မှာ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ရင်းက

"ဘာလဲ ငထွန်း.. ဆယ်နာရီထိုးပြီလား"

ငထွန်းက သူတို့ တန်းချထားသည့် ဖော့လေးတစ်ခုအား လက်ညှိုးထိုးပြပြီး

"ခုနက ဟိုနေရာမှာ လက်ကနဲ လက်ကနဲ အရောင်တွေ ထွက်လာလို့ ဘကြီးရဲ့ "

ဘကြီးအောင်က မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး

"ဘယ်နေရာလဲ .. ဘယ်နေရာလဲ"

"ဟိုဖော့ကလေးနားက.. ဖော့စိမ်းလေး .. သုံးခုမြောက်က"

ဘကြီးအောင်က ငထွန်းပြသည့်နေရာအား သေချာ ကြည့်ကာ

"ငါတော့ ဘာမှ မတွေ့ဘူးကွ"

ထို့နောက် ဘကြီးအောင်က ပတ်ဝန်းကျင်အား အကဲခတ် ကြည့်လိုက်ပြီး နှုတ်မှ

"အလို ... ဘုရား..ဘုရား"

ဘကြီးအောင်၏ ရေရွတ်သံကို ငထွန်းက ကြားလိုက်သဖြင့် ငထွန်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။ ။ ဘကြီးအောင်က

"ငထွန်း.. ဘယ်နနာရီထိုးပြီလဲ"

ငထွန်းက လက်ပတ်နာရီအား ငုံကြည့်လိုက်ပြီး

"ဟင် ...၁ နာရီတောင် ရှိပြီ ဘကြီး"

"မင်းရော အိပ်သေးတယ်မလား .."

ငထွန်းက

"ဟုတ် ဘကြီး..ကျွန်တော်လည်း အိပ်ပျော်သွားလို့ ."

ဘကြီးအောင်က ပင်လယ်ရေအား ကြည့်ကာ

"သွားပါပြီကွာ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘကြီး"

ဘကြီးအောင်က သက်ပြင်းရှည် တစ်ချက် ချလိုက်ပြီး

"ငါတို့ သေမင်း ရေကြောင်းဆိုတာထဲ ကိုရောက်နေတာကွ.."

ငထွန်းမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်။ ဘကြီးအောင်က ဆက်ပြီး

"မတက်နိုင်ဘူး.. အတက်နိုင်ဆုံးတော့ လွတ်အောင် လှော်ရမှာ ပဲ.."

ကဲ ငထွန်း .. လှော်မယ်"

ဘကြီးအောင်က ပြောပြောဆိုဆို လှော်တက်အား ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ။ ငထွန်းလည်း လှော်တက်အား ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး

"ရွာဘက် ပြန်လှော်မှာ လား ဘကြီး ... တန်းတွေ သိမ်းဦးမယ်လေ"

ဘကြီးအောင်က

"ရွာကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ထား .. ငါတို့ အခုရောက်နေတာ သေမင်းရေကြောင်းကွ.. ဒီရေကြောင်းက လွတ်အောင် လှော်စမ်းကွာ"

ငထွန်းမှာ ပိုကြောက်လန့် လာပြီး

"ကျွန်..ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှင်မှာ ပါနော်"

ဘကြီးအောင်က

"လွတ်အောင် လှော်နိုင်ရင်တော့ ရှင်မှာ ပါ"

ငထွန်းမှာ ကြောက်အား လန့်အားနှင့် အသားကုန် လှော်ခတ်တော့သည်။ ။ လှေကလေးမှာ သေမင်း ရေစီးကြောင်းထဲ တရွေ့ရွေ့ မျောပါနေသည်။ ။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ စိတ်ထဲ သေပြီဟု အတပ်တွက်လိုက်ကာ လှော်တက် ခတ်နေခြင်းအား နှစ်ယောက်စလုံး မတိုင်ပင်ဘဲ ရပ်နားလိုက်ကြသည်။ ။

ယခု သူတို့ ရောက်နေသည့် ရေစီးကြောင်းမှာ ကား ပင်လယ်ပြင်၏ တခြား ရေစီးနေသည့် ရေစီးကြောင်းနှင့် မတူပေ။

ပြင်းထန်လှသော ရေစီးကြောင်းနှင့်အတူ နားထဲတွင် လည်း မြွေတွန်သံလိုလို အသံစူးစူးက သေမင်းရေစီးကြောင်း တစ်လျှောက် ကြားနေရသည်။ ။ တစ်ချက်တစ်ချက် လေမတိုက်ပါဘဲနှင့်လည်း လှေကို

လှိုင်းတချို့က လာရောက် တိုက်ခတ်နေလေသည်။ ။

ငထွန်းက မျက်နှာရှိ ချွေးစများကို ဘယ်လက်ဖြင့် ပွတ်သတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဘကြီးအောင်အား လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ ။ ဘကြီးအောင်က မည်သည့် စကားမျှ မဆိုဘဲ သူ့အားကြည့်ကာ ခေါင်းအား အသာယမ်းပြသည်။ ။ အဓိပ္ပာယ်မှာ မတက်နိုင်တော့ပေဟု ဆိုသည့်သဘော။

"ဘကြီး ... ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ "

ဘကြီးအောင်က ဆေးပြင်းလိပ်အား တစ်ချက်ဖွာလိုက်ပြီး တည်ငြိမ်စွာနှင့်ပင်။

"ဘာမှ လုပ်လို့ မှ မရတာကွာ..ဘာတက်နိုင်မှာ လဲ..လာမည့်ဘေးပြေးပြီး ရင်ဆိုင်ဖို့ ပဲ ရှိတာပေါ့.."

ဘကြီးအောင်က
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

သေမင်းရေစီးကြောင်းအား

"ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ ငါတို့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းတော့ တွေ့မှာ ပဲ .. ရေစီးကြောင်း ကတော့ ငါတို့ ကို ဒုက္ခ ပေးနိုင်လောက်ဘူး .. ဒါပေမဲ့ သေမင်း ရေစီးကြောင်း ဆိုကတည်းက ငါတို့ ကို တစ်ခုခုတော့ ဒုက္ခပေးမှာ ကျိန်းသေတယ်..ဘယ်နေရာမှာ ဒုက္ခပေးမလဲဆိုတာ မသိတာ..သတိထားထား ရမယ် .."

ငထွန်းက လှော်တက်အား လှေဝင်းထဲချကာ

"ကျွန်တော်တော့ အသေမခံနိုင်ဘူး... ရွာကိုမရောက်ရောက် အောင်ပြန်မယ်.. ဘယ်လို အန္တရာယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရအောင် ကျော်မှာ ပဲ"

ဘကြီးအောင်က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး

"ကောင်းတာပေါ့ကွာ .. အခုတော့ ပြန်အိပ်လိုက်ဦး ..မိုးလင်းဖို့ လိုသေးတယ် .."

"မအိပ်တော့ဘူး ဘကြီး .. အိပ်လည်း ဘာမှ ထူးမှာ မှ မဟုတ်တာ"

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား မည်သည့် စကားမျှမဆိုနိုင်ဘဲ ဘာမှန်း မသိရသေးသည့် အန္တရာယ်အား ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်နေမိကြသည် ။

နေမင်းကြီးမှာ အမှောင်ထုကို ဖောက်ထွင်းကာ တဖြည်းဖြည်း လောကကြီးပေါ် အလင်းဓာတ်အား ထုတ်လွှင့် ပေးလာသည် ။ ထို့အတူ ညက ရှိနေသော တလက်လက် ဖြစ်နေသော အလင်းရောင် တန်းလေးမှာ လည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည် ။

ငထွန်းက ရေဘူးထဲရှိ ရေအား မော့ချလိုက်ပြီး ဘကြီးအောင်ဘက် ကမ်းပေးကာ

"ရော့... ဘကြီး ရေသောက်လိုက်ဦး"

ဘကြီးအောင်က ရေအား တစ်ငုံသာသောက်ပြီး ငထွန်းအား ပြန်ပေးလိုက်သည် ။

"ဘကြီး . သောက်လေ ... ရေတစ်ဝက်လောက် ကျန်သေးတာကို"

ဘကြီးအောင်က

"မင်းနှလုံးကွာ .. ရေချွေတာ ရမယ်ကွာ .. ငါတို့ က အခု ဘယ်ရောက်

နေမှန်းလည်း သိတာ မဟုတ်ဘူး ..ကျွန်းတွေ့မယ်လို့ သာ ပြောရတယ် .
. ဘယ်လိုကျွန်းလဲ ဆိုတာလည်း ငါတို့ သိတာ မဟုတ်ဘူး .."

ငွေန်းက ဘကြီးအောင် ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့်
သဘောပေါက်သွားပြီး ရေဘူးအား ပြန်ပိတ်လိုက်သည် ။ သူ့စိတ်ထဲ၌ မ
ဆင်ခြင်ဘဲ ရေအား တစ်ဝက် သောက်လိုက်မိသည့် အတွက်လည်း နောင်
တရနေမိသည် ။

လှေကလေးမှာ သေမင်းရေစီးကြောင်းထဲ မျောပါနေတုန်းပင်။ ထိုစ
ဉ် နေမင်း ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ရာ

"ဟင် . ဘကြီးပါလိမ့် .. "

တွေ့လိုက်ရသည့် ဘကြီးအောင်က နှုတ်မှ အလန့်တကြား ပြောလို
က်သည် ။ ငွေန်းက ဘကြီးအောင် ကြည့်နေသည့် နေရာသို့ ကြည့်လို
က်ပြီး

"ဘာတွေ့လို့ လဲ ဘကြီး .."

ဘကြီးအောင်မှာ ငွေန်းအမေးကို သေချာမဖြေနိုင်ဘဲ ထိုအရာသို့
သာ ငေးစိုက် ကြည့်နေမိသည် ။ ငွေန်းလည်း တစ်စုံတစ်ရာ
အကြောင်းရှိရမည်ဟု တွေးမိကာ သေချာ စူးစိုက်ကြည့်မိရာ

"ဟာ .."

ထို့နောက် ဘကြီးအောင်အား

"ဘကြီး ... အဲဒါဘကြီးလဲ"

"ငါလည်း မသိဘူးကွ"

ထို့နောက် ဘကြီးအောင်က သေမင်းရေစီးကြောင်းအား ငုံ့ကြည့်လို

က်ပြီး ထိုမြင်နေရသည့် မည်းမည်းသဏ္ဌာန်အား ကြည့်လိုက်သည် ။ ပါးစပ်မှ လည်း

"ဟုတ်ပြီ .. ငထွန်းရေ .. ရေစီးကြောင်းက အဲဒီနေရာကို ဦးတည်နေတာကွ .. သတိဝီရိယ နဲ့ နေတော့ဟေ့"

ငထွန်းက ချက်ချင်းပင် လှေဝင်းထဲမှ တစ်လံသာသာ ရှိသော သုံးခွမှိန်းအား ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး

"ဟုတ် ဘကြီး .."
